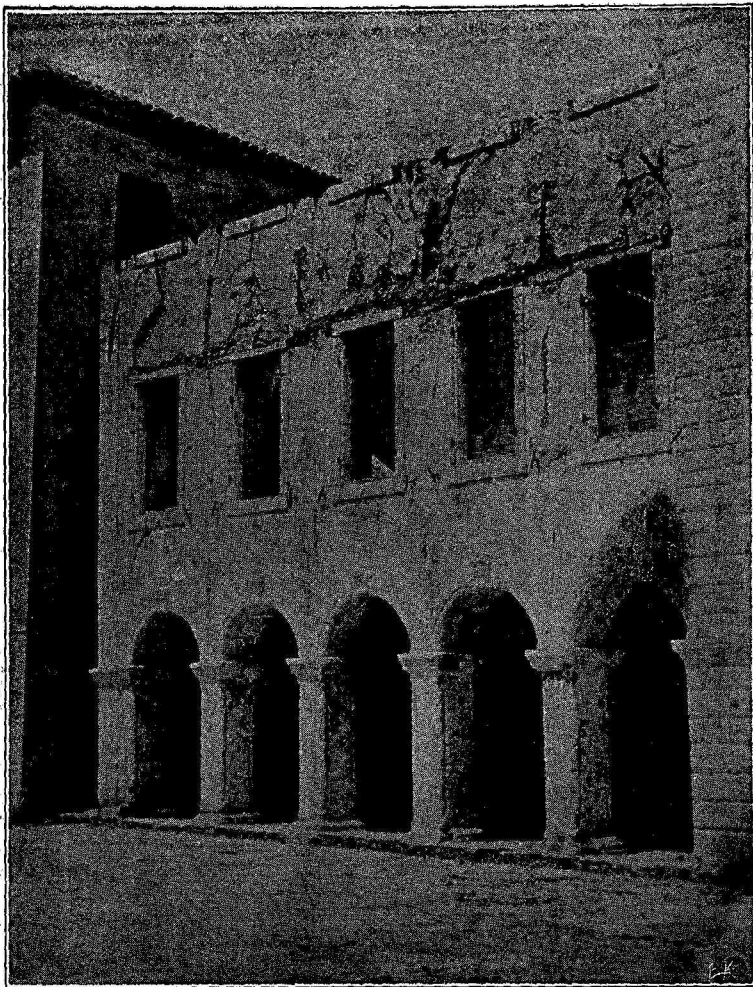
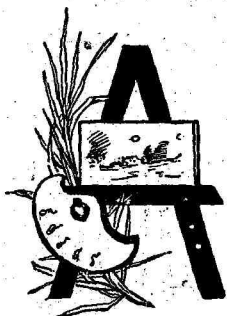

Ἡ οἰκία ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Σολωμός.

★ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ★

Η «ΠΑΝΔΩΡΑ»

ΦΟΥ ἐν συναναστροφῇ ἐπλέξαμεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ γλύπτου Ἰωάννου Μιρόλ :

—Ναί, μᾶς εἶπεν ὁ φίλος αὐτοῦ Σατρώ, ὁ Μιρόλ ἔχει πράγματι καλὴν καὶ εὐγενὴ τὴν καρδίαν. Ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγῆθητε διὰ τὴν νεότητά του καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς του χρόνους, ὅπως ἐξέλθῃ τῆς δυστυχίας καὶ ἀποκτήσῃ ἐν θ-

νομα, ἀποδεικνύουν τὸν ἀξιοθαύμαστον χαρακτῆρά του. Ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ἐν ἐπεισόδιον τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, ἀπλοῦν καὶ ἀφελές, ποῦ καταδεικνύει καλλίτερον ὅλην τὴν ψυχικὴν ἀγαθότητα, τὴν ὅποιαν ὁ καλλιτέχνης διετήρησε καὶ ἀκολούθως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῆς δόξης του. Ἀκούσατε :

Ἐγνωρίσθημεν καὶ συνεδέθημεν ἀπὸ ἄρθρα τινὰ κριτικά, εἰς τὰ ὅποια ἐξέθετον γνώμας συμφωνούσας πρὸς τὰς ἰδικάς του.

Ἐκατοικούσαμεν εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν, πολλάκις δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἐμοῦ, κατόπιν δὲ τὸν συνώδευον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ πολὺ συχνὰ ἀνέβαινον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὅπου ἐξηκολουθοῦμεν νὰ συνδιαλεγώμεθα καὶ νὰ συζητούμεν περὶ καλλιτεχνίας μέχρι βαθείας νυκτός.

Τὸ ἐργαστήριόν του, εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ πέμπτου πατώματος, συνεκοινωνεῖ μετὰ τὸ διαμέρισμα, ὅπου κατῴκει μετὰ τῆς μητρὸς του.

Ἡ μήτηρ του ἦτο τυφλὴ, προχωρημένης ἡλικίας, ἀλλὰ παράξενος καὶ μικρολόγος, τόσον δὲ εὐχαριστεῖτο νὰ μένῃ κατ'οἶκον, ὥστε μόλις ἐξήρχετο, ἐστενοχωρεῖτο, ἔστω καὶ ἂν ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της. Ἡ μόνη της εὐχαρίστησις ἦτο νὰ ἀναστρέφεται εἰς διαμέρισμα, τοῦ ὁποῖου ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐγνώριζεν ὅλας τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους γωνίας μέχρι τῆς θέσεως τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων.

Ὡς πολλοὶ τῶν τυφλῶν, ἡγάπα νὰ ψηλαφῇ ἐκ περιεργείας καὶ νὰ συστρέφῃ μετὰ τῶν δακτύλων της τὰ ἀντικείμενα ὅπως διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐρεύνης, μορφώσῃ τὴν ἀντίληψίν της καὶ τὴν ἰδέαν της περὶ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια δὲν ἔβλεπε.

Ὁ Μιρόλ, καθ' ἐκάστην σχεδόν, εἴτε ἐκ φιλοτεχνικῆς ἰδιοτροπίας εἴτε καὶ ἐξ ἀνάγκης χάριν τῆς ἐργασίας του προσεκόμιζε μυριάς περιεργὰ ἀντικείμενα,

τὰ ὅποια προσέδιδόν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὄψιν παντοπωλείου ἐν διαρκεί μετακομίσει.

Γνωρίζων τὴν νοσηματικὴν σχεδὸν εἶν τῆς μητρὸς του καὶ φοβούμενος μήπως ποτέ, προσκρούσῃ ἐπὶ τινος τῶν ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενων πραγμάτων ἐκείνων, καταπέσῃ, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὅταν ἐκεῖνος ἀποισίσαιεν. Ἦτο προφύλαξις ἀπαλλάττουσα αὐτὸν πάσης ἄλλης λεπτοτέρας προβλεπτικότητος.

Ἡ σύστασις αὕτῃ τῷ ἤρκει· διότι συνέβαιναν, ἐπὶ παραδείγματι, ὁσάκις ἐγένετο λόγος εἰς τὸν κ. Μιρὸλ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἰωάννου νὰ μελαγχολῇ αὕτη, ν' ἀπελπίζεται καὶ ν' ἀναφωνῇ μετὰ θλίψεως:

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐπραῖα διὰ νὰ τιμωροῦμαι τοιουτοτρόπως; Τί δυστύχης ποῦ εἰμαι νὰ μὴ βλέπω τὰ ἀγάλματα τοῦ υἱοῦ μου, καὶ μόνῃ ἐγὼ νὰ μὴ δύναμαι νὰ θαυμάσω ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει!

Καὶ τότε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐκυθρόπωνε καὶ ἡ δυστύχης γράϊα ἐβυθίζετο ἐν βαθείᾳ ὀδυνηρᾷ σιωπῇ.

— Οὕτω ὁ Μιρὸλ ἀπέφεινε νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν ἐργασιῶν του ὡς καὶ περὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν σχεδίων του. Ὅλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι του, γνωρίζοντες τοῦτο, ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικοί, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ὑπέφερεν ἐκ τοῦ φρικώδους τούτου καταναγκασμοῦ. συχνάκις δέ, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ἀνέσεως καὶ ἀνακουφίσεως, ἤρχετο πρὸς συνάντησίν μου.

Ἀπὸ τινων μηνῶν, σιωπηλός, σύννοος, ἀπερροφημένος ὑπὸ τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεως, συγκεχυμένος, μοὶ ἀνέφερε περὶ μιᾶς «Πανδώρας» τῆς ὁποίας, ὡς μοὶ ἔλεγεν, εἶχεν εὖρει τὴν στάσιν, ἀλλ' ἀνεζήτει ἀκόμῃ τὴν ἔκφρασιν. Εἶχεν ἀλλάξει ἀρκετὰ πρότυπα καὶ ἀρκετὰ ἐπίσης προπλάσματα εἶχεν ἀρχίσει καὶ τὰ κατέστρεφεν, ἔπειτα δὲ εἰργάσθη διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀποδώσῃ τὴν περίπλοκον ταύτην φυσιογνωμίαν.

Ἐσπέραν τινὰ μοῦ ἤλθε φαιδρός, εὐθυμος, εὐτυχῆς ἐν χαροποιᾷ δὲ ἐκφράσει ἤρξατο ἀναφωνῶν ἀπὸ αὐτῆς ἐτι τῆς κλίμακος.

— Εὐρηκα! Εὐρηκα! τέλος πάντων μοῦ ἤλθεν ὁ

οἶστρος τῆς φαντασίας. "Ὅ,τι ἐζήτουν ἀπὸ ὀκτῶ ἤδη μηνῶν τὸ εὖρον ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως. Δὲν ἤξεύρω πὼς... Ἀλλ' εἶναι ὅ,τι ἤθελα καὶ τὸ ἐτελείωσα... Δὲν τὸ ἐγγίζω πλέον... "Ὡ τῶρα εἰμαι εὐχαριστημένος, τόσον εὐχαριστημένος ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ ἀναφέρω περὶ τῆς «Πανδώρας» καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα μου!... Πνίγεται ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ἔλα νὰ ὑπάγωμεν ν' ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον.

Τὸν ἔβλεπον πράγματι τεταραγμένον, ὡς εὐτυχῇ ἐραστήν, ὅστις ἔλαβεν ἀπροόπτως συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἔως τότε ἀνέμενεν.

Ἐλαβον τὸν πῖλόν μου καὶ τὸν ἠκολούθησα διασκέλιζοντα τὴν κλίμακα.

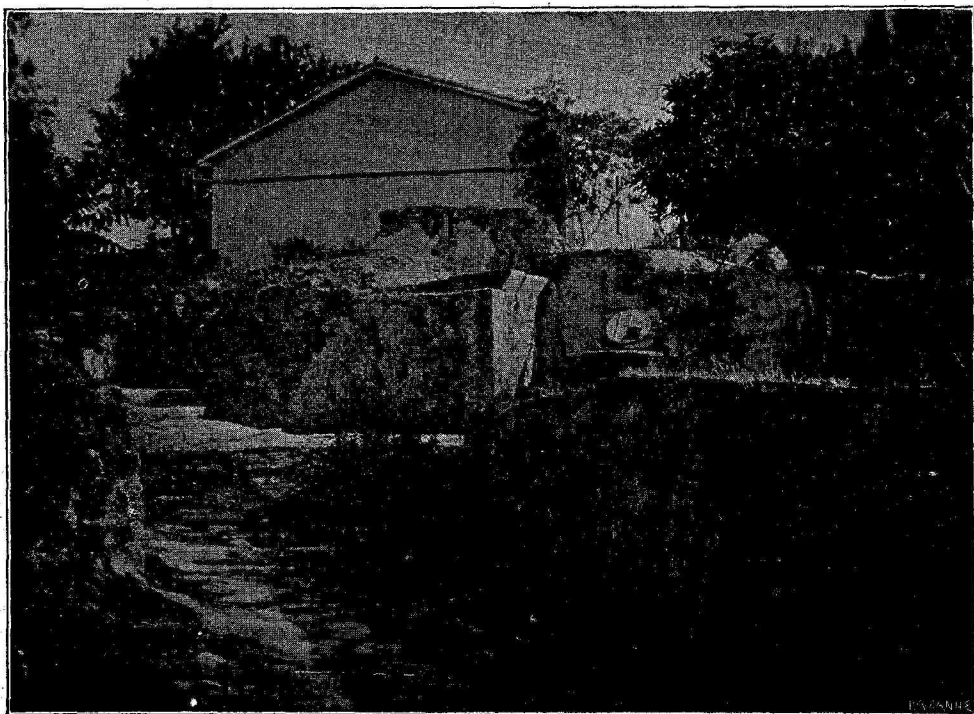
Ἐπὶ τῆς λεωφόρου, λαβὼν με ἀπὸ τοῦ βραχίονος μὲ παρέσυρεν ὡς παράφρων, μὴ παύων νὰ μοὶ περιγᾷ ἀφῆρ τὰς προσδοκίας του, τὰς ἀπογοητεύσεις του, τὰς βασάνους του καὶ τὰς ἐλπίδας του μὲ τὰς σκληρὰς διαψεύσεις των μέχρι τῆς ὥς ἐκ θαύματος ἐπελθούσης ἡμέρας, καλὴ ἦν ἡ ἰδέα ἀπεσπᾶσθαι τοῦ σκότους καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν ἀκτίνος ἀπροόπτου ἡλίου εἶδεν ὅ,τι ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ: τὸ βλέμμα, τὸ μεῖδιμα ὅλην τῆς φυσιογνωμίας τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν πράγματι ἀπέδωκεν ἐν τῇ μέθῃ τῆς συλλήψεώς του μὲ ὀλίγα πλήγματα τοῦ ἀντίχειρος ἐπὶ τοῦ πηλοῦ...

— Εἶναι τὸ ἀριστούργημά μου, ἐφώναζε. Ναί, τὸ αἰσθάνομαι. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἔχω τὸ ἀριστούργημά μου.

Καὶ ὁμιλεῖ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀληθοῦς μέθης, ἀπορρίπτων αὐτοστιγμὴ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου του, ὅ,τι ἐπὶ ὀκτῶ ὅλοις μῆνας ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἀφόρμη σιωπῆς καὶ μελέτης. Καὶ ὅλα ταῦτα ἐξέθετε μετ' εὐφραδείας ἀνεξαντλήτου καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀνακόψῃ τὸ βῆμα, ἐνῶ ἐγὼ μόλις κατῴρθουν νὰ τὸν ἀκούω, διότι ἠναγκαζόμεν νὰ παρακολουθῶ πνευστιῶν τοὺς γιγαντιαίους βηματισμούς του.

Αἶφνης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραφόρου ἐκείνου βηματισμοῦ του, ἔστη ἀποτόμως φωνῶν:

— Μὰ τί τὰ θέλεις... μὲ ὅσα καὶ ἀν' σοῦ εἶπῶ, δὲν

Ἡ οἰκία ἐν ἣ ἔγραψεν ὁ Σολωμὸς τὸν Ὕμνον τῆς ἐλευθερίας

ἡμπορεῖς νὰ ἐννοήσης, δὲν ἡμπορεῖς νὰ σχηματίσης μὴτὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς «Πανδώρας» μου. Πρέπει νὰ τὴν ἰδῇς. . . Ἐλα, ἔλα, νὰ τὴν ἰδῇς.

Καὶ μετὰ βίας ἰλιγγιώδους μὲ παρέσυρεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἀσθμαίνων καὶ βήχων κατῳρῶσα ἐπὶ τέλους ν' ἀνχορηγῶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, ἀλλ' αἶφνης τὸν εἶδον ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ μεσοβάθρου καὶ τείνοντα τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν μητέρα μου, εἶπε συνοφρυωμένος ἐκ δυσχερεστικῆς καὶ ἀνησυχίας ἐν ταυτῷ. Τί νὰ ζητῇ πάλιν ἀραγε ἐδῶ; Ἐγὼ τόσαις φροντίδαις τῆς εἶπα νὰ μὴν ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου ὅταν λείπω. . . Ἐὰν τουλάχιστον. . .

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν.

Ἐξαγγών ἐν βίᾳ τὴν κλεῖδα ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου καὶ εἰσῆλθε.

Πάραυτα ἠκούσθη ἰσχυρὸς κρότος· πράγματος ἀνατραπέντος βικίως, ἀκολουθῶς δὲ μία ἀγωνιώδης σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ἔπειτα οὐδὲν πλέον.

Δι' ἐνὸς ἀλματός ἀνῆλθον τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εἰσέδωκα ἐν τῷ ἐργαστασίῳ μετ' ἐντρομού μου περὶ εὐρείας.

Ὁ Μιρόλ, φρικτωδῶς ὠχρὸς, καταβεβλημένος, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου, οὐδὲ λέξιν εὐρίσκων ἵνα προφέρῃ ἐν τῇ ὀλβιεῶν ἐκείνῃ συνοχῇ τῆς καρδίας του.

Τί συνέβαινε;

Ἡ μήτηρ του, ὠχρὰ ὡς καὶ αὐτός, ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου τρέμουσα σύσσωμος καὶ συνονούσα τὰς χεῖρας ἐν στάσει εἰς ἄκρον ἱκετευτικῇ.

Μεταξὺ αὐτῶν πρὸ τοῦ ἀνατραπέντος ξυλίνου υποβάθρου ἔκειτο ὀγκώδης καὶ ἄμορφος μάζα πηλοῦ ἡμιτετυλιγμένη ἐντὸς πανῶν ὑγρῶν.

Αὐτοστιγμὴ ἀντελήφθη τῆς σιωπηρᾶς ἐκείνης σκηνῆς, ἀσημάντου ἴσως διὰ πάντα ἄλλον αὐτόπτην, ἀλλὰ τραγικῆς δι' ἐμέ, ὅστις ἐγνωρίζον τὰ ἀπόκρυφα ἐλατήρια.

Ἡ δυστυχὴς τυφλή, ἀκούσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπιστρέφοντα ἀνεπίστως συναίσθανομένη δὲ ὅτι εἶχε παρὰ τὴν ἀπαγόρευσίν του καὶ καταληφθεῖσα ἐπ' αὐτοφῶφ εἶχε χάσει τὴν ἰδίαν συναίσθησιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεμίαν ἐπρόφρασε νὰ λάβῃ προφύλαξιν.

Καὶ ἐν τῇ βιαίᾳ αὐτῆς ὁρμῇ ὅπως φύγῃ, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ ἐργαστηρίου, πρὶν καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ εἰσερχομένου υἱοῦ τῆς προσέκρουσεν ἐπὶ τινος υποβάθρου, ὅπερ καὶ ἀνέτραπή.

Ἡ σιωπὴ ἐκείνῃ ἦτο σπαρακτικῇ.

Ἡ ταλαίπωρὰ γράϊα, τρέμουσα ἐκ τῆς ἀγωνίας, μὲ τὰς χεῖρας συνδεδεμένας, μὲ ἡλλωμένον τὸ πρόσωπον, ὅπερ καθίστατο πελιδνότερον ἐν τῷ σκόφῳ τοῦ ἐργαστηρίου ἐκείνῃ τὸν ἔλεον τοῦ θεωμένου.

Ἦτον ἀξιολύπητος.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς θεοραυμένης ὑπὸ τοῦ τρόμου, πνιγνῆς φωνῆς, ἡ ὁποία εἰσέδωκεν εἰς τὰ μύχα τῆς καρδίας.

— Παιδί μου, . . . ἀνέκραξεν. . . Ἰωάννη μου. . . δυστυχῇ μου Ἰωάννη. . . εἶπέ μου γρήγορα. . . εἶπέ μου τουλάχιστον ὅτι δὲν σοῦ κατέστρεψα τὴν Πανδώραν σου. . .

Καὶ ὁ Ἰωάννης πρὸ τῆς ἀγωνιώδους ἀμηχανίας καὶ ἀνεκφράστου ἐκείνης ἀπελπισίας, ἥτις ἀπετυπούτο ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου προσώπου του συνεκρατήθη, ἀπεσπάσθη ὅπως δῆποτε τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν ἐφ' ἄλτου καὶ μετ' ἐκτάκτου προσπάθειας ἐπιβλήθεις εἰς αὐτὸν ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ἡρέμου καὶ τρυφερᾶς, ἥτις καὶ ἐμὲ αὐτὸν ἀπείρως ἀνεκούφισε καὶ ἡχαρίστησεν:

— Ὅχι. . . μητέρα μου. . . ὅχι. . . Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Δὲν εἶναι ἡ «Πανδώρα». Εἶναι ἓνα σχέδιον προτομῆς. Ἦμπορεῖς, μητέρα, νὰ καυχῇθῃς ὅτι μὲ ἔκχαμες νὰ αἰσθάνῃ ἓνα ὥραϊον φόβον.

Αἱ παρειαὶ τῆς γράϊας ἐπορφυρώθησαν ἐκ χαρᾶς, οἱ βραχίονές τῃς κατέπεσαν ἐν ἀφάτῳ καταπραύνονσαι καὶ πλήρης χαρᾶς εἶπε:

— ὦ πόσον εἶμαι εὐτυχής, Ἰωάννη μου, πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἀφ' οὗ ἡ ζημία δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτος. Σοῦ ὑπόσχομαι, παιδί μου, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ εἰσέλθω μόνῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Ἦξεύρω ὅτι δὲν τὸ κάμω παρὰ ἀπὸ τῆς ἀγάπῃ ὅπου σοῦ ἔχω. Ἐλα τώρα. . . Ἐγκαλιέσθου με διὰ νὰ μὲ ἀποδείξῃς πραγματικῶς ὅτι μὲ συγχωρεῖς.

Καὶ ὁ λαμπρὸς νέος, ὁ εὐγενὴς καλλιτέχνης, προχωρήσας ἐνηγκαλίσθη καὶ κατησπάσθη τὴν γράϊαν μητέρα του, ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὁποίας διεφάνετο ὅλη ἡ ἐκ τῆς συγγνώμης τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ τῆς χαρὰ.

Ἄλλ' ἔπειτα πλησιάζας με ὁ Ἰωάννης καὶ ἐψιθύρισε δεικνύων τὰ ἐν τῇ θύρῃ κατακείμενα θρύμματα.

— Πάρε τα σὲ παρακαλῶ καὶ ῥίξε τα σὲ κρημινὰ γωνία. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ καρδιά μου θὰ διαρραγῇ. . . Ἀλλὰ πρόσεξε. Μὴν εἴπῃς τίποτε εἰς τὴν δυστυχῇ μου μητέρα. Θὰ λυπηθῇ πολὺ. . . πάρα πολὺ καὶ δὲν θέλω.

Λέγων δὲ ταῦτα ὁ καλλιτέχνης ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα ἀπομάξῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀνέρχοντο ἀπὸ τὰ βῆθῃ τῆς συντριβείσης καρδίας του.

Τότε ἠνόησα καλῶς, τὰ πάντα ἡνόησα.

Ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν.

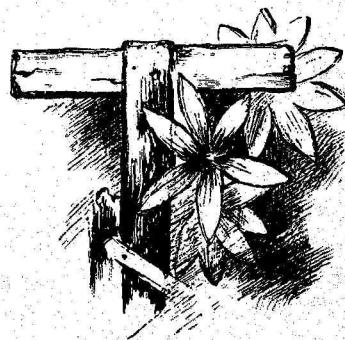
Τὸ καταστραφὲν ἐκείνο ἄγαλμα ἐξ ἀπροσεξίας τῇ τυφλῇ μητρί, τοῦ ἦτο. . . ἡ «Πανδώρα» του.

Charles Foley

Μετέφρασε ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

* ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ *

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΣΠΙΝΕΛΗΣ

ἩΝ τελευταίαν ἐβδόμηδα τοῦ Ἀπριλίου ἀπέθανε μετὰ μακροχρόνιον νόσον ὁ Λουδοβίκος Σπινέλης.

Ὁ Σπινέλης ἦτο ὁ ἰσχυρότερος, ὁ μᾶλλον ἐμπνευσμένος, ὁ θαρραλέωτερος πρόμα-

χος καὶ προπομπὸς τῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ μειώσω τὴν ἀξίαν οὐδενὸς τῶν ὡς ἐκτάκτων μουσουργῶν φημιζομένων μουσικῶν μας—ὡς καὶ ὁ ἴδιος πολλάκις μοὶ ἐπανελάβε, ἀδὸς τους τὰ μέσα, ὑποστηρίξῃ τους καὶ ὕστερα κρίνέ τους»,—μετὰ τὸν Μάντζαρον, ὁ Σπινέλης εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος καὶ πλειότερον μοχθήσας, ὁ σαφεστέραν ἐν συνειδήσει ἰδεῖν σχῶν περὶ μουσικῆς ἐν γένει καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰδίᾳ ἀναπτύξεώς της.

Ἦτο φύσις γνησίως μουσικῇ ὁ Σπινέλης.

Δι' αὐτὴν καὶ ἡ εὐγενεστάτῃ ἐκείνῃ καλλιτεχνικῇ ψυ-